

A reggel

Kovács már három órája bámult a ködbe. A tó felett lustálkodó pára mintha a tó szőrzete lett volna. Vízi-gyapjú gondolta Kovács, s tekintete a kapásjelzőre tévedt. A fluoreszkáló karika mozdulatlanul pihent a zsinóron. A másik bot úszója úgy állt, mintha belefagyott volna a vízbe. Jobbról is, balról is horgászok ültek. Hallotta a szöszmötölésüket. A zajokból tudta: ők halat is fognak, de nem bánta ezt a mozdulatlanságot. Űlt a vízi-gyapjúba burkolózva és arra gondolt, most pont olyan, mint egy kullancs a birka bundájában.

Tovább szemléte a túlsópart bizonytalan körvonalait. Egyszer ki kéne csalni az asszonyt, akkor talán megértené, és nem ironizálna tovább a mindig szegényes zsákmányon, nem morogna a háromórás vekkeresörgésen. Igen, ha egyszer kijönne a Bözsi, biztos megértené. Megérezné ezt a nyugalmat, a tavi-kullancs- létet.

A Bözsi, mindig csak így emlegette. Üdv Sellő Bözsellő köszöntötte a víz felett feltűnő, még ma is formás alakját. Nézte a ködön átvilágító fehér mellét, negyvenöt éve ellenére határozottan összetartó derekát, erőteljes csípőjét, erős, de nem vaskos combjait melyeken alig volt még megpattant ér, aztán a kerek has alatti...

A közeli hídon egy kamion bűgva, hörögve rágott alagutat a vízi-gyapjúba. Sellő Bözsellő eltűnt a vízben. Kovács egy ideig még próbálta visszaidézni, ám rájött nincs miért. A Bözsi alakja jobban illet egy kád víz fölé.

Talán Einstein fénysebességgel száguldó űrhajójában is így áll meg az idő, így lesz három óra három perc, három élet, három év. Hogy én miket nem tudok, álmélkodott Kovács. A túlsó part alig látható bokrain már rajzolódott az $m*c^2 = \dots$? Mi is, vett vissza az öncsodálatból. Hogy is van? Ha az ember hajnalban horgászik és nem fog semmit akkor, akkor mi van?

A nádszálak hallgattak, Kovács már önmagától sem várt választ. A szomszéd fenekezőölma csobbant a vízbe, vagy Kovács nyugalamába. Ki tudja? Minden állt, csak a nap mászott a gyapjú felett egyre magasabbra.

Aztán a reggel fényollóival elkezdte szabdalni, nyírni a ködöt. Nagy csomókat vágott ki a vízi-gyapjuból. Kovács már talán ezredszer látta, mint tűnik elő a túlpart, a híd. Ezredszer vágott szemébe a vízen megcsúszó fény.

REGGEL. E szótól meglódult az idő.

Reggel- mondta ki újra Kovács és a sámanok kései leszármazottakként nézte, hogyan tűnik el az úszó piros vége a vízben.

Micsoda reggel! Erőteljes mozdulattal vágott be. Az orsó úgy kerregett, mint egy diszkrét vekker. Kovács engedte, húzta a szíve kétszázat vert. A zsinór másik végén egy hűvös test egyre reményvesztettebben csapkodta a vizet.

- Hú Kovács! Ez aztán a fogás! Várjon, majd én kimerítem! – a Major volt az. Gyakran tolták együtt hazafelé a biciklit. Major - aki egyébként portás volt, meg mellette szombatonként lakodalmakban dobolt és énekelt- állandóan a lányáról és az anyósáról beszélt. Kovács ilyenkor mindig arra gondolt milyen jó, hogy legalább őket nem ismeri. Az apa és vő éppen elegendő volt kellemetlen ismerősnek. Folyton locsogott, erőszakosan magyarázta milyen büszke a barátságukra, ráadásul rengeteg halat fogott.

- Micsodafogás! – lelkengett Major – Legalább tíz kiló.

Kovács nem szólt, csak nézte a tátogó halat. Nézte amint a vízért kapkodó száj elnyelte a hajnal a reggel értelmét. Minden odalett. Az idő, Sellő Bözsellő, a fényolló, a tavi-kullancs lét, a... a kapásjelző koppant a boton. Kovács újra bevágott. Míg fárasztotta Major idegesen rohagált a parton.

Már két nagy hal habzsolta Kovács világát. Először a túlsó part tűnt el, aztán a víz, aztán a Major s a nádas. Mér csak pár négyzetméternyi föld volt a pártényernyi a tóból. Megoldotta a hálót. A két hal csobbantva tűnt el a kanálnyi vízben.

Kovács értetlenül állt a semmi közepén két tornacipőnyi fűvön.

Akkor megszólalt a vekker és szorgos rézkalapácsával leverte róla az álom öntőformáját. Kinyitotta a szemét, de nem mozdult. A csörömpölés utáni csöndbe esőcseppek dobolása vert finom mintázatot. Keze Bözsi meleg vállához ért. Az asszony nem szólt csak felé fordult. Valahol a távolban ólmok csobbantak az esőtől himlőhelyes tóba. Mélyében hűvös testek keringtek. Kovács felsóhajtott: - Ha kapása van az embernek akkor...